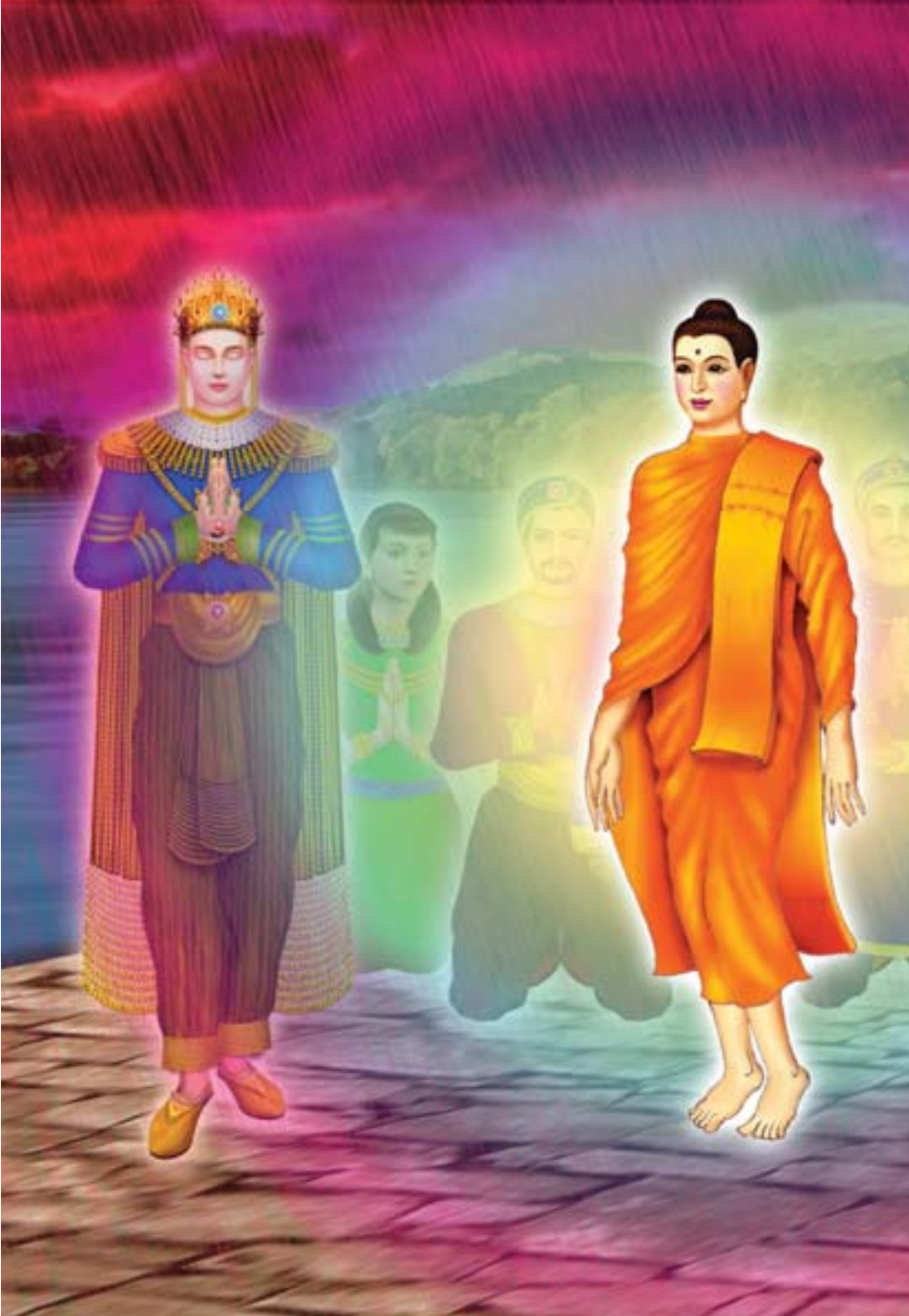

พ ร ะ พุ ท ธิ คุ ณ
ต อ น พ ร ะ ผู้ เ ส ตี จ ไป ดี แ ล้ ว

พระสุคต มาจากศัพท์บาลี คือ สุคโต แปลว่า เสด็จไปได้
เสด็จไปงาม คือ พระองค์ทรงมีทางเสด็จที่ดั่งงามอันได้แก่
อริยมรรค และได้เสด็จไปสู่ที่ดั่งงาม คือ พระนิพพาน โดยทรง
ดำเนินรุดหน้าไป ไม่หวนกลับคืนมาสู่กิเลสที่ทรงละได้แล้ว

พระพุทธคุณ ตอน พระผู้เสด็จไปดีแล้ว

๖๕

ขึ้นชื่อว่ามนุษย์แล้ว ไม่ว่าจะเป็นหญิงหรือชาย ย่อมจะแสวงหาสิ่งที่ดีที่สุดให้กับตนเอง แต่ความหมายของสิ่งที่ดีที่สุดนั้น ไม่ได้หมายถึงเฉพาะวัตถุสิ่งของที่ต้องหามาเพื่อการดำรงชีวิตเท่านั้น แต่หมายถึง ใจ ของเราด้วย ถ้าเราไม่เคยฝึกฝนอบรมใจของตนเองแล้ว ชีวิตความเป็นมนุษย์ของเราก็เท่ากับว่างเปล่าจากสิ่งที่ดีงาม เพราะฉะนั้นต้องทำชีวิตของเราให้มีค่าสมกับที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ ด้วยการเจริญสมาธิภาวนากันทุกวัน หมั่นตรึงระลึกถึงพระผู้มีพระภาคเจ้า ทำใจของเราให้สะอาดบริสุทธิ์ ผ่องใส มีความเลื่อมใสในองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า บางที่เราจะได้ยินพระนามของพระองค์ว่า **พระสุคต** มาจากศัพท์บาลี คือ **สุคโต** แปลว่า **เสด็จไปดี เสด็จไปงาม** คือ **พระองค์ทรงมีทางเสด็จที่ดีงามอันได้แก่ อริยมรรค และได้เสด็จไปสู่ที่ดีงาม คือ พระนิพพาน** โดยทรงดำเนินรุดหน้าไปไม่หวนกลับคืนมาสู่กิเลสที่ทรงละได้แล้ว

สุคโต ไปสู่ที่ไหน ดีที่นั่น คือ ไปทำประโยชน์เกื้อกูลให้ความสุขแก่ที่นั่น *ดังเมื่อกรุงเวสาลีเกิดทุพภิกขภัย ข้าวยาก หมาแก่ง ผู้คนอดอาหารตายกันเป็นจำนวนมาก ชากศพุก

พระพุทธรูป ตอน พระผู้เสด็จไปดีแล้ว

๖๖

ปล่อยทิ้งเกลื่อนกลาด กลิ่นก็ตึงดูดมุษย์มารังควาน มีคนตายมากขึ้น สิ่งปฏิภูลก็เพิ่มขึ้น เกิดอหิวาตกโรคระบาดไปทั่วเมือง จนชาวเมืองหวาดกลัวกันหมด

กษัตริย์ลิจฉวีจึงกราบอาราธนาพระผู้มีพระภาคเจ้า ให้เสด็จมาขจัดทุกข์โรคภัย พระพุทธองค์ทรงพิจารณาเห็นว่า ถ้าพระองค์เสด็จไปเมืองเวสาลีและแสดงรัตนสูตร ทั้งแสนโกฏิจักรวาลจะปลอดภัย สรรพสัตว์จะมีดวงตาเห็นธรรม จึงทรงรับอาราธนา

***พระเจ้าพิมพิสาร**ทรงเตรียมหนทางเสด็จสำหรับพระผู้มีพระภาคเจ้า และเหล่าภิกษุ ๕๐๐ รูป จากกรุงราชคฤห์ถึงฝั่งแม่น้ำคงคาประมาณ ๕ โยชน์ มีการปรับพื้นที่ให้สม่ำเสมอ สร้างวิหารเป็นที่พักระหว่างทางทุก ๑ โยชน์ ตั้งหมอน้ำประดับธงชัย โปรยดอกไม้ ๕ สี และตลอดระยะทางนั้นทรงให้กัณเฑาะพัตถ์ธรรมาสน์บูชาด้วยดอกไม้ และของหอมต่างๆ มากมาย เวลาล่วงไป ๕ วัน พระพุทธองค์ก็เสด็จถึงฝั่งแม่น้ำคงคา

เมื่อพระบรมศาสดาเสด็จลงประทับบนเรือ ข้ามฝั่งแม่น้ำคงคา พระเจ้าพิมพิสารได้ตามส่งเสด็จลงในแม่น้ำ จนถึงที่น้ำลึกประมาณแค่พระศอ ฝ่ายกษัตริย์ลิจฉวีก็รับเสด็จที่ริมฝั่งแม่น้ำคงคาเช่นกัน โดยจัดการต้อนรับเป็น ๒ เพ้าของพระเจ้าพิมพิสาร

พระพุทธคุณ ตอน พระผู้เสด็จไปได้แล้ว

๖๗

ทันทีที่พระบรมศาสดาก้าวพระบาทประทับชายฝั่ง
แคว้นลิจฉวี ฝนโบกขรพรรษก็ตกลงมา ใครต้องการให้เปียก
ก็เปียก ใครไม่ต้องการให้เปียกก็ไม่เปียก น้ำฝนไหลไปชะล้าง
แผ่นดิน พัดพาเอาซากศพทั้งหมดลงไปในแม่น้ำคงคา ผืน
แผ่นดินเมืองเวสาฬหีก็สะอาดหมดจด ครั้นเสด็จถึงเมืองเวสาฬหี
พระองค์ให้พระอานนท์เรียนรัตนสูตร พระอานนท์เรียนแล้วก็
เอาบาตรของพระพุทธองค์ตักน้ำทำน้ำพระพุทธมนต์ ประพรม
ทั่วเมือง ทำให้พวกอมนุษย์พากันหนีไป โรคภัยต่างๆ ก็สงบลง

จากนั้นพระองค์ทรงแสดง รัตนสูตร ที่ใจกลางเมือง
ต่อเนื่องกันถึง ๗ วัน เมื่อจบพระธรรมเทศนา เทวดา และ
มนุษย์ทั้งหลายต่างได้บรรลุธรรมถึงวันละ ๘๔,๐๐๐ ทุกๆ วัน
นี่คือ สุกโต เสด็จไปที่ไหน ที่นั่นก็เจริญ

พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่เมืองเวสาฬหีเป็นเวลา
ครึ่งเดือน ก็เสด็จกลับกรุงราชคฤห์ กษัตริย์ลิจฉวีได้นำส่งเสด็จ
ไปยังฝั่งแม่น้ำคงคา พญานาคที่อยู่ในแม่น้ำคงคา เนรมิตเรือที่
สำเร็จด้วยทอง เงินและแก้วมณี มารับพระพุทธองค์และเหล่า
ภิกษุกลับไปยังกรุงราชคฤห์ ทั้งเหล่าเทวดาและพรหมทั้งหลาย
ได้ทำการสักการบูชาอย่างเลิศ จนถึงภพของอกนิษฐพรหม
แม้แต่พระเจ้าพิมพิสารซึ่งรอกการเสด็จกลับของพระพุทธองค์
ก็ได้ทรงทำสักการะเป็นทวีคูณ เหนือกว่าที่กษัตริย์ลิจฉวีทั้งหลาย

พระพุทธรูป ตอน พระผู้เสด็จไปดีแล้ว

๖๘

ทรงกระทำ

เมื่อภิกษุทั้งหลายสนทนากัน ถึงเรื่องที่พระพุทธรองค์ได้
รับการบูชาอย่างเลิศทั้งจากมนุษย์และเทวดา พระองค์ตรัสว่า
“การบูชาอันวิเศษนี้ ไม่ได้เกิดขึ้นด้วยพุทธานุภาพ หรือด้วย
อานุภาพของนาคน เทวดา หรือพรหม แต่เกิดขึ้นด้วยอานุภาพ
แห่งบุญที่ได้ทำเพียงเล็กน้อยแต่ถูกเนื่อนาบุญ” ทรงเล่าความเป็น
มาว่า

ในอดีต พระองค์ทรงเกิดเป็นพราหมณ์ชื่อ **สังขะ** มี
ลูกชายชื่อ **สุลิมะ** เมื่อลูกชายอายุ ๑๖ ปี ได้ไปเรียนศิลปวิทยา
ที่เมืองพาราณสี ปกติคนอื่นๆ จะใช้เวลาเรียนนานถึง ๑๒ ปี
แต่สุลิมะเรียนเพียง ๒-๓ เดือน ก็สำเร็จการศึกษา แต่เห็นว่า
ศิลปวิทยายังไม่ใช่วิชาที่ดีที่สุด จึงลาอาจารย์ไปบวชกับพระ-
ปัจเจกพุทธเจ้า

ครั้นบวชแล้ว ได้ศึกษาอภิธมมาจาริกวัตร ไม่นานก็ได้
บรรลุนิพพานเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า เข้าถึงความเป็นเลิศ ด้วยลาภ
ยศ มีบริวารพร้อมพร้อม แต่ไม่นานก็ปรินิพพาน เพราะเคย
ทำกรรมที่เป็นเหตุให้อายุสั้น พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย และ
มหาชนจึงได้ทำมาปนกิจ และนำพระธาตุไปประดิษฐานไว้ใน
พระสถูปเจดีย์ที่ประตูเมือง

พระพุทธคุณ ตอน พระผู้เสด็จไปดีแล้ว

๖๕

ฝ่ายสังขพราหมณ์ซึ่งเป็นพ่อคิดว่า “ลูกชายของเราจากไปนานแล้ว ไม่เห็นส่งข่าวมาเลย” ด้วยความคิดถึงลูกจึงออกตามหา แต่เมื่อได้รู้ความจริงทั้งหมดก็เสียใจ ร้องไห้ คร่ำครวญถึงลูกชาย พลังเดินไปยังลานเจดีย์ที่ประดิษฐานพระธาตุของพระปัจเจกพุทธเจ้าสุลิมะ ได้ถอนหญ้าบริเวณนั้น และใช้ผ้าห่มขนทรายมาเกลี่ยลงบนลานเจดีย์ ประพรมด้วยน้ำจากคนโทนำดอกไม้ปามาประดับบูชา ใช้ผ้าห่มทำเป็นธงประดับไว้ ผูกธนูของตนไว้บนสลуп แล้วก็กราบบูชาพระเจดีย์

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงเล่าเรื่องในอดีต และทรงสรุปว่าสังขพราหมณ์ คือพระองค์นั่นเอง ด้วยอาณิสสส์ที่พระองค์ได้ถอนหญ้าที่ลานเจดีย์ของพระปัจเจกพุทธเจ้าสุลิมะมนุษย์ทั้งหลายจึงได้เฝ้าทางให้พระองค์เสด็จ ด้วยอาณิสสส์ที่ทรงถอนหญ้าและเกลี่ยทรายปรับพื้นลานเจดีย์ มหาชนจึงได้ทำทางและเกลี่ยทรายปรับหนทางให้พระองค์ เพราะพระองค์ได้บูชาพระเจดีย์ด้วยดอกไม้ป่า มหาชนจึงบูชาพระดำเนินด้วยดอกไม้ นานาพรรณทั้งบนบก และในน้ำ เพราะพระองค์ได้ประพรมน้ำรอบพระเจดีย์ จึงทำให้ฝนโบกขรพรรษตกลงมาในเมืองเวสาลี และการที่พระองค์ได้ทำธง และผูกฉัตรบูชาพระเจดีย์ มนุษย์และเทวดาทั้งหลายจึงได้ยกธง และช้อนฉัตรบูชาพระองค์ จนถึงอกนิษฐพรหมโลก การบูชาอันเลิศที่พระองค์ได้รับครั้งนี้

พระพุทธคุณ ตอน พระผู้เสด็จไปดีแล้ว

๓๐

ก็เนื่องด้วยการบูชาเพียงเล็กน้อย ที่พระองค์ทรงกระทำใน
เนืองนาบุญ จากนั้นพระองค์ได้ตรัสพระคาถาว่า

“มตฺตาสฺยปฺริยจาคา ปสฺสเส เจ วิปุลํ สุขํ
จเช มตฺตาสฺยํ ธีโร สมฺปสฺสํ วิปุลํ สุขํ

ถ้าบุคคลพึงเห็นความสุขอันไพบูรณ์ เพราะสละ
ความสุขพอประมาณ นักปราชญ์เมื่อมองเห็นความสุขอัน
ไพบูรณ์ ก็พึงสละความสุขพอประมาณเสีย”

จะเห็นได้ว่าพระผู้มีพระภาคเจ้าไม่ว่าจะเสด็จไปที่ใดก็ตาม
ย่อมทำให้ที่นั้นสะอาดหมดจด มีแต่ความสุข ความเจริญ มนุษย์
และเทวดาทั้งหลายต่างเข้าถึงธรรม มีพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่งที่
ระลึกอันสูงสุด พระองค์จึงได้ชื่อว่า สุกโต คือ ไปสู่ที่ไหนดีที่นั้น

ด้วยอานิสงส์ที่พระองค์ได้บูชาพระสฤปเจตีย์ ในภพชาติ
ที่เกิดเป็นสังขพราหมณ์นั้น ไม่ว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ใดก็ตาม
จะได้รับการต้อนรับอย่างดีเลิศ เพราะฉะนั้นให้ทุกท่านตรึก
ระลึกนึกถึงบุญ ที่เราได้ช่วยกันสร้างมหารธรรมกายเจดีย์ ซึ่ง
เป็นที่ประดิษฐานพระธรรมกายของพระพุทธเจ้าอนันตล้านองค์
และหมั่นเจริญสมาธิภาวนาทุกวัน บุญจะได้หลังไหลมาสู่
ศูนย์กลางกาย บันดาลความสุขความสำเร็จให้เกิดขึ้นแก่ชีวิต
ของเราทุกคน